

Lov og Evangelium

Nr. 2

FEBRUAR 2009

45. årgang

Liten i egne øyne

Av Øivind Andersen

«Da du var liten i dine egne øyne, ble du hode for Israels stammer, og Herren salvet deg til konge over Israel.»

1Sam 15:17

Dette er Herrens ord til Saul gjennom Samuel. Da det ble sagt, var Saul blitt stor i egne øyne. Han regnet seg selv som meget betydningsfull og

*Samuel
salvet Saul
til konge da
han var
liten i egne
øyne*

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Rolfsnes, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 – Mobil 412 45 598
E-post: magne.ekanger@bluezone.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenienske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytre misjonsarbeid i Moldova.

Formann: Dag Rune Lid, Furufleten 30
5600 Norheimsund. Tlf. 56 55 26 72
E-post: drlid@online.no

Sekretær: Ingar Gangås,
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50 – Mobil 901 51 234
E-post: ingang@c2i.net

Kasserer: Sara Heian, Fossnes-
veien 13A, 3160 Stokke. Tlf. 33 36 17 75
Mobil 938 49 087 – E-post: sara@heian.se
Bankgiro: 3000 22 26193
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesvn. 13B, 3160 Stokke
Tlf. 33 36 17 70 – Fax 33 36 17 71
Bankgiro: 3000 16 68516
E-post: bibelskolen@nll.no
Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

stilte seg fritt til Herrens ord. Han gjorde ikke lenger det Gud sa ham. Derfor ble han forkastet av Gud.

Det koster noe å være ringe i egne øyne. Det betyr at en regner seg selv meget lite betydningsfull. En har ingen tro på at en kan gjøre noen innsats for Gud.

Det er trist å høre hvordan mange i dag taler om sin innsats i Guds rike. De gir uttrykk for at Gud må være glad og takknemlig fordi de vil gjøre en slik innsats. Og de synes å tro at Guds rikes fremgang er avhengig av det de gjør.

De farer vill. Gud kan ikke bruke dem som er betydelige i egne øyne.

Da Saul var ringe i egne øyne, ble han den store leder i Israel, fordi Gud gjorde ham til det. Men da han på grunn av sine erfaringer som konge i Israel, begynte å regne seg selv betydningsfull, var det slutt med at Gud kunne bruke ham.

Det er på samme måten i dag. Når Gud vil gjøre en mann sterk, gjør han ham svak. Når han vil gi en mann stor plass, gjør han ham ringe og ubetydelig. Gud svarer underlig på deres bønner som stiller seg til hans disposisjon.

Derfor er det ikke noe dårlig tegn at du som har gitt deg til Jesus og har gått inn i hans tjeneste, føler deg så liten, nettopp så betydningsløs, så kraftløs. Det er svar på din bønn, for at Jesus skal være din styrke! Du er sterk ved å være avhengig av ham som er alt i alle.

*Fra andaktsboken «Ved kilden»,
Lunde forlag, 1977*

I sjelenød

Av Ingar Gangås

Når en hører om vekkelsene før i tiden, er det spesielt to ting en legger merke til. Det var syndenød med gråt over synden, og det fulgte med frelsesfryd og nytt liv. Overgangen fra mørke til lys var merkbar. Enten var du for-tapt, eller du hadde gått over fra død til liv og var gjenfødt.

Under vekkelsen i Kina var det slik at tilhørerne hulket og gråt i benkene, forteller misjonærene. Både evangelister og misjonærer kom inn i lyset. Noen hadde levd i et bedrag og andre trengte fornyelse. Synd måtte bekjen-nes og gjøres opp. Da evangeliet ble åpenbart for hjertene, ble det stor vit-netrang. Dette måtte de andre også få del i. Lammets sang ble sunget av stadig flere og ilden bredte seg.

I våre nordiske land opplevde vi det samme. Vekkelsene som kom

med Hans Nielsen Hauge, Carl Olof Rosenius og andre, skapte om-veltninger i bygd og by.

Det er en nød at den oppvoksende slekt nærmest er ukjent med dette. Vi lengter etter å høre vitnesbyrdet om Jesus fra ungdom som har mistet troen på seg selv, gått konkurs på sin egen kristendom, og nå takker for frelsen i Jesus alene. Det virker som om alt er så greit i dag. Selvsagt er det i orden med meg! Men har du vært under stor-slegga, som Ludvig Hope uttrykker det, og er du kommet inn gjennom om-vendelsens trange port slik at du er gjenfødt til et nytt liv?

I dette nummer av bladet vil du finne flere artikler som på ulike måter berører dette temaet. La oss be om at det må synke ned i oss – til ettertanke, og takk for ordet om korset! L&E

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, februar 2009

Liten i egne øyne. Av Øivind Andersen	side 1
I sjelenød. Av Ingar Gangås	side 3
Hva er lettest? Av Per Bergene Holm	side 4
Død eller levande tru. Av Ragnar Opstad	side 5
Er jeg rett omvendt? Av Barnestykke av Johannes Thorvaldsen ..	side 7
Antinomisme. Av Gunnar Nilsson	side 8
Hvilen i Jesus. Av Sigbjørn Agnalt	side 11
Mens vi venter på Jesu gjenkomst (I) Av Per Bergene Holm	side 13
Å komme til Jesus. Av Carl Fr. Wisløff	side 17
Moldova i sakte endring. Av Ingar Gangås	side 18

Hva er lettest?

Av Per Bergene Holm

Man tenker gjerne at det å tro på Jesus er enkelt, men å leve et hellig liv er langt vanskeligere.

Sannheten er imidlertid at begge deler er like umulig for det naturlige menneske, det er en guddommelig gjerning og gave. Og siden vårt liv og vår ferd er troens ytring og troen i utfoldelse, må vi søke i troslivet for å finne årsak til vår svikt i hverdagslivet.

Den selvlagede og døde tro, som vel kan vite mye riktig og holde for sant det evangeliet forkynner, mangler fullstendig troens frukt. Den forveksler det den bare vet og har kunnskap om, med det den eier og har del i. Den døde tro har ingen vanskeligheter med å tro, men kommer ikke til rette med troens gjerninger. For den mangler troens liv og kraft. Derfor må den døde tro nedtone og gå til mer eller mindre angrep på alt hva Skriften sier om Åndens og troens frukt, om gjenfødelsens og helliggjørelsens virkelige livsforvandling ved Guds Ånd. For det er alt sammen utenfor den døde tros evne, og enhver tale om dette oppleves som et bud og et krav som lukker himmelen igjen og tar fra en håpet og livet.

Den sanne troende har det imidlertid annerledes. Han vet at det står ikke bedre til med hans tro enn det livet vitner om. Og det er nettopp etter dette

vitnesbyrdet Gud skal dømme enhver på dommens dag. For gjerningenes vitnesbyrd lyver ikke. Derfor taler også Skriften så ransakende om våre liv og våre gjerninger og dømmer all kjødelighet som er tilbake hos den troende og holder fram for ham troens gjerninger. Formaningene sier oss at troslivet og guds frykten må øves. For troen er ingen død ting, men en kraftig tillit til Guds nåde og frelsen i Jesus, som ytrer seg i at en ikke lenger stoler på seg selv, men setter sin lit til Guds ord og løfter i alle ting. Derfor frir troen på Guds nåde et menneske fra krokveier, fra å holde kjød for sin arm. Den frir til et liv i saktmodig tillit, til å vandre i sannhet og rettferdighet, i fortrøstning til at Gud tar seg av ens sak.

Men det er her det så ofte svikter for den troende, det er dette som er så vanskelig, virkelig å tro på Jesus og regne med ham alene i alle ting. Og det er nettopp erkjennelsen av svikt i troslivet som ydmyker den kristne (jf Peter). Å tro på Jesus blir aldri noe han kan, men stadig noe som må bli ham gitt, og det er Åndens gjerning gjennom Ordet – å vende våre hjerter til Jesus, så vi regner med ham alene. For i ham eier vi alt og uten ham kan vi intet gjøre.

Død eller levande tru

Av Ragnar Opstad

«Vart ikkje Abraham, far vår, rettferdiggjord av gjerningar då han ofra Isak, son sin, på altaret?» Jak 2:21

Ta gjerne tid til å lesa heile avsnittet (2:14-26) før du les vidare.

Vi kan stilla eit motspørsmål: Vart ikkje Abraham frelst av berre nåde? Jau, han vart frelst av nåde utan ei einaste gjerning. «Abraham trudde Gud, og det vart rekna han til rettferd» (v. 23). Det same finn vi i Romerbrevet (4:1-5).

Når det kan synast for oss som om Guds ord motseier seg sjølv, skuldast det at vi ikkje har nok lys over Ordet.

To slags tru

Abraham vart frelst av berre nåde, men gjerningane hans vitna om at han hadde ei levande tru. Dermed er det sagt at det også finst ei død tru. I versa 17 og 26 les vi: «Såleis er det med trua òg. Dersom ho ikkje har gjerningar, er ho død i seg sjølv. (...) For liksom lekamen er død utan ånd, såleis er trua òg død utan gjerningar».

Den døde trua

I avisa Dagen 28.09.2005 under overskrifta «Bibelsk koldtbord», skriv Per Bergene Holm m.a.:

«Mange tror de skjelner rett mellom lov og evangelium. Alle ord en ikke får til å stemme med sine helhetstanker om evangelisk kristendom, reg-

nes til loven. Men nå har jo Jesus frelst oss fra loven. Så kan vi med rette gå lovens ord forbi, og som frie Guds barn kun forholde oss til evangeliet. Et eksempel: I Jakobs brev, i det andre kapittelet, taler apostelen om den døde og den levende tro. Den levende tro har gjerninger, det har ikke den døde. Så uten troens gjerninger blir ingen frelst. 'Men er ikke dette lovens tale? Og hvem kan vel holde mål for loven? Dette ord må stå der for å dømme alt vårt, for at vi må ta vår tilflukt til Jesus alene og bli frelst uten gjerninger.' Så tolker en ordet slik at en ikke behøver å ta det virkelig på alvor. 'Selvprøving fører bare til usunn graving i sitt eget hjerte, slik at en bygger på nåden i vårt og ikke i Guds hjerte.' En tar sin tilflukt til Romerbrevets fjerde kapittel hvor en kan lese om rettferdiggjørelse ved tro, uten gjerninger. Det er jo evangeliets ord og det vil en alene holde seg til. Jeg kan med Rom 4 som overordnet helhetsanskuelse sende Jakob 2 og alle lignende avsnitt ut over sidelinjen. Men hva slags bibeltroskap er det?»

I bibelforklaringa «Gullgruben» kan vi lesa følgjande: «Den som vil ha et evangelium uten lov, får et kjødetts evangelium».

Med dette meinast ikkje at loven skal blandast inn i evangeliet, men at loven må få gjera sin dødande gjerning, slik at det blir behov for evange-

liet. Og det blir det ikkje før vår eiga rettferd fell i grus, for vi kapitulerer ikkje på ein tillært teori, men gjennom erfaring. Dette er ikkje lært ein gong for alle, denne erfaring må fornyast for oss. Dette vil den døde trua ikkje vera med på.

Slik hadde Paulus det før han kom til frelsande tru. Men det kom ein dag i hans liv då han måtte seia at «det som var ei vinning for meg, det har eg for Kristi skuld halde for tap. (...) For hans skuld har eg tapt alt; eg held det for skrap» (Fil 3:7-8).

Den levande trua

Det var noko som hadde gått føre seg før det kom så langt at Abraham tok kniven for å ofra Isak. Det les vi om i 1Mos 22:1-3: «Ei tid etter hende det at Gud sette Abraham på prøve. Han sa til han: Abraham! Og han svara: Ja, her er eg. Då sa han: Tak no sonen din, den einaste du har, han som du har så kjær, Isak. Drag til Moria-landet. Der skal du ofra han som brennoffer på eit av fjella, som eg skal syna deg. Så stod Abraham opp og lesste på eselet...».

Det var nettopp her det først synte seg at Abraham hadde ei levande tru:

Han tok imot ordet frå Herren – og handla etter det.

Ordet han denne gongen tok imot, var ikkje noko evangelium. Nei, det var eit ord som ribba han for all trøyst til sitt eige. Ja, det tok frå han det han måtte ha for å vera og verta frelst, nemleg Isak, som alle lovnadane var knytta til. Men han tenkte at Gud var mektig til å vekkja han opp frå dei døde! (Heb 11:19).

Slik handlar den levande trua når ho blir sett på prøve. «Velsigna er den mann som lit på Herren og hev Herren å lita på» (Jer 17:7).

Vårt forhold til Ordet

Redninga for oss alle er den same som for Abraham: Å ta imot *alt* Guds ord, gi det rett og handla etter det. Om det skriv Carl Olof Rosenius: «Hvordan skal vi så bruke Guds ord riktig? Det forlanges bare at du tar imot det som *Guds* ord – med gudsfrykt, lydighet og tro. (...) Den første, alminneligste og farligste misbruk av Guds ord er at en aldri vil leve etter det. (...) Ser du at du burde slutte med en synd, så gjør det med en gang. For hvis du bare hører Ordet uten å gjøre etter det, forherder du hjertet ditt. Og når skal du gjøre dette, om ikke nå? (...) For hvem skal gjøre dette, om ikke du, som jo vil til himmelen? Det er jo nettopp fortapelsens veg å la andre ta Ordet til seg, men selv være fornøyd med å ha det som kunnskap».

Det gjeld altså evig fortaping eller evig frelse. Det er ikkje noko mindre det står om.

Er jeg rett omvendt?

Barnestykke av Johannes Thorvaldsen

En liten jente på 11 år satt og strikket på en sokk. Da mor skulle se på henne, så hun at det dryppet en tåre ned på sokken av og til. Mor ventet litt, men så spurte hun:

– Nå, jenta mi, hva er det som er så vondt?

Småjenta snudde seg bort for å skjule tårene, men de rant bare tettere og tettere. Hun måtte legge strikketøyet fra seg og gjemme ansiktet i mors fang.

– Er du syk? sa mor og strøk henne over det brune håret. Hun bare hikstet. Men så kom det:

– Å, mor, – jeg er så redd at jeg ikke er riktig omvendt.

– Å, er du det, vennen min? sa mor.

Så fikk mor høre hvordan småjenta hadde det, og de snakket lenge sammen. Hva tror dere at mor trøstet småjenta si med den gangen? Ja, nå skulle jeg likt å høre svarene deres.

Noen svarer visst slik: – Å, du gullungen min, du har bestandig vært så snill og lydig, så du er nok riktig omvendt.

Andre svarer: – Du er så lita ennå, så du behøver ikke tenke på slikt.

Eller kanskje noen svarer: – Ja, det er ikke noe rart i at du ikke kan tro at du er et Guds barn, – du har jo ikke vært snill bestandig.

Nei, mor sa ikke noe av dette.

Det verset vi har i dag (Jes 43:25), forteller oss hva Gud svarer:

«Jeg, jeg er den som utsletter dine misgjerninger for min skyld, og dine synder kommer jeg ikke i hu».

Kanskje noen av dere har hatt det, eller har det, som den vesle jenta? Du vet at mor og far la deg i armene til Jesus den gangen du ble døpt. Men nå begynner du å bli stor. Du sier kanskje:

– Jeg vil gjerne høre Jesus til. Men det er så ugreit og vanskelig for meg. Kanskje jeg ikke er riktig omvendt. Jeg er heller ikke så snill som jeg gjerne ville.

Nei, jeg har selv vært i din alder. Jeg vet at det kan bli vanskelig mange ganger. Men du, snakk med noen! Kanskje din mor også kan hjelpe deg. Du kan tro jenta ble veldig glad da moren forklarte henne hva det var å være riktig omvendt. Ja, da fikk tårene fyk, kan du tro.

Hva sa mor da? spør du. Jo, hun sa at det å være riktig omvendt, det er *ikke å kunne gå bort fra Jesus*.

Å være uomvendt, det er å gå med ryggen til Jesus. Hvis du blir hos Jesus, sletter han alle syndene dine ut for sitt navns skyld. Han glemmer dem. Og da blir det lettere å være snill også. Men du blir ikke frelst fordi du er snill. Men du blir snill fordi du er frelst.

Husk nå dette da! Så lenge du ikke snur ryggen til Jesus, er du riktig omvendt.

Fra «La de små barn komme»

Antinomisme

Av Gunnar Nilsson

Antinomisme kommer av «anti nomos» som betyr mot loven. Det er et svært gammelt fenomen, eldre enn syndefallet. Det begynte med slangens «har Gud virkelig sagt»? Men det er et like aktuelt fenomen i dag og kommer til å være det til tidens slutt. Striden mot antinomismen er som striden mot Amalek, den skal vare fra slekt til slekt. Striden var het på Luthers tid. Han kjempet mot antinomistene som hevdet at vi ikke behøvede eller skulle forkynne loven. Og i dag er antinomismen helt dominerende i kristenheten og dens ulike terapier.

Loven avdekker synden

Men hvorfor skal vi forkynne loven? Jo, for det er slik at om loven ikke forkynnes, kommer ingen til Kristus og ingen blir salig. Om vi tenker på døperen Johannes som var en stor lovpredikant, hendte det at fyrsten Herodes fikk tillit til Johannes: «Han hørte ham gjerne og rettet seg i mange ting etter ham», leser vi (svensk oversettelse). Men så peker Johannes på Herodes «skjødesynd»: «Det er ikke tillatt for deg å ha din brors hustru». Og da blir Johannes satt i fengsel. Nå er tilliten og fortroligheten borte. Men hvorfor måtte han rasere et så tillitsfullt forhold med å peke på hans ekteskapsbrudd? Visste ikke Herodes om at han levde i ekteskapsbrudd? Jo, sikkert. Men om Johannes ikke hadde

pekt på det, i det tillitsfulle forholdet de hadde, hadde Herodes trodd at Johannes sanksjonerte hans ekteskapsbrudd. Det var ikke så farlig, det kunne en bære over med. Men det kunde man altså ikke! Da var det bedre at det forholdet som virket så godt, delvis fikk rase sammen. For kristen kan man ikke være delvis, men enten helt eller ikke i det hele tatt.

Loven vekker vrede

Vi ser dette i den gamle pakt. De falske profetene har oftest folkets fortrolighet og tillit. Hvorfor? Jo, vi leser i Klagesangene 2:14: «Dine profeter har skuet tomme og dårlige ting for deg. De åpenbarte ikke din misgjær-

ning for å hindre ditt fangenskap, men de forkynte deg tomme og villledende spådommer». De åpenbarte ikke din misgjerning! Det er grunnen til at de har folkets gunst. Men de sanne profetene som åpenbarte folkets misgjerninger ble drept, de ble ikke tålt. For mennesket vil ikke se sin misgjerning. Det vil heller se «tomme og dårlige ting».

Men nå åpenbarte ikke de sanne profetene bare menneskets misgjerning, men også botemidlet: «Kom og la oss gå i rette med hverandre, om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø». Men folket ville ikke, de ville ikke være nådetiggere, som behøver å leve av bare nåde.

Under Guds fryktelige dom

I dag sier mange at nåtidsmennesket er så tynget av skyld, ja mange orker knapt å leve, og da kan vi ikke preke loven for dem. Det vil være å sparke på den som allerede ligger nede. Vi skal i stedet bare tale om Guds kjærlighet og forkynde evangeliet. Og det kan høres bra ut. Men nåtidsmennesket er ikke skyldig innfor Gud, innfor Guds lov, og da hjelper heller ikke evangeliet og syndenes forlatelse for brudd mot Guds lov. Nåtidsmennesket er tynget av noe helt annet. Det er tynget av denne verdens sorg som leder til døden. For det har brutt djevelens lov, som krever at jeg skal virkeliggjøre meg selv. Og lykkes jeg ikke med det, kjenner jeg meg skyldig. Et eksempel: En elev møter et krav fra sine foreldre om å få fem i alle fag.

Når han ikke lykkes, kjenner han på skyld. Da skal ikke kristendommen komme og preke evangeliet i denne situasjonen og bare evangeliet! Det er forvent kristendom. Visselig kjenner mennesket skyld i samvittigheten, men hva er samvittigheten? «Det er hva man fyller det med». Det er ikke Guds krav samfunnet og ugudelige foreldre legger på eleven, men tvert i mot den djevelske ambisjonens og ærgjerrighetens krav. Så er da mennesket «vakt», men innfor feil «herre» – djevelen. Og da forstår vi hvorfor det hjelper så lite å forkynde evangeliet for slike mennesker. Guds lov må tvert i mot komme inn i menneskets liv, så det ser hvor dets store problem er, nemlig at det er under Guds fryktelige dom. Og så kan det få behov for evangeliet.

Misforstått evangelieforkynnelse

Men vi hører også så ofte at det er Den Hellige Ånd, det er Gud selv som skal vise mennesket synden i dets liv. Vi skal bare trøste og forkynde evangeliet. Det er også en form av antinomismen. Det hadde jo vært veldig behagelig for oss. Vi kunne, som de falske profetene, fortsatt ha folkets tillit og fortrolighet. Hva kommer nå dette av? Visst er det så at Gud åpenbarer for oss synd i vårt liv, også uten at andre påpeker det. Og så tenker noen at det er bare slik det skal være, det er nok med det. Andre har kanskje festet seg ved Jesu ord: «Når Den Hellige Ånd kommer skal han overbevise menneskene om synd, rettferdighet og dom». Og da skal ikke vi gjøre det. Jo, Den

Møteoversikt

Mars		
13.-14.	Soknedal kl. 19.30 (fre. Misjonshuset, lør. Sanitetsstua)	Ingar Gangås
15.	Hauka kl. 11.00 (husmøte, Marit og Nils Aalbu)	Ingar Gangås
8.	Sannidal kl. 15.00	André Heian og Reidar Heian
14.	Langli kl. 19.00 (husmøte, Agnalt)	
18.-22.	Møteuke, Varhaug kl. 19.30	Konrad Fjell og Gunnar Nilsson
19.-22.	Fenes, Snillfjord kl. 19.00 (lør. kl. 16.00 og søn. kl. 11.00)	Ingar Gangås
21.-22.	Årnes, lør. kl. 19.00, søn. kl. 11.00	Sigbjørn Agnalt
24.-28.	Møteuke, Østre Kvelde	Ingar Gangås
29.	Østre Kvelde kl. 11.00	Per Bergene Holm
28.-29.	Askim	Lars Fossdal

Hellige Ånd gjør dette først og fremst gjennom dem som har fått Ånden. Slik går det til og slik har det alltid vært.

Ja, så er jo som sagt vi nåtidsmennesker så tynget av skyld, og kjenner på at vi bare trenger å trøstes. Så tenker vi kun ut fra vår synsvinkel, men den er ikke Guds.

Hvem våger å være tro mot Gud?

Så kan man jo på den andre siden forkynne Guds lov både på en viselig og mindre viselig måte. Men vi skal ha i mente at det nok aldri oppleves viselig av majoriteten. Det har det aldri gjort. Derfor kan det være en tung oppgave å forkynne loven. Vi vet hvordan Guds sanne profeter klager over tyngden av sin byrde, at de alltid må

tale om synd, åpenbar misgjerning og bære hån og forakt.

Men det er så lett å være litt «bløtaktig». Det er jo synd på de skyldbelastede menneskene, og så pruter vi av litt. Deres skyld er jo så stor fra før av, de holder knapt ut med livet, og så kan vi bare rispe litt med sannhetens sverd og så har vi dermed gjort mer enn de fleste. Men det står: «Forbannet være den som holder sitt sverd fra blod!» (Jer 48:10b). Ve den som skåner den gamle Adam slik at man bare risper ham, men ikke dreper ham. For mister vi ikke vårt liv, alt vårt eget, får vi heller ikke noe nytt liv ovenfra. Men her trengs det mot! Hvem våger det i dag?

Oversettelse: P.B.H. Undertitler: I.G.

Hvilen i Jesus

Av Sigbjørn Agnalt

«Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile! Ta mitt åk på dere og lær av meg, for jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet. Så skal dere finne hvile for deres sjeler. For mitt åk er gagnlig, og min byrde er lett.»
Mat 11:28-30

Hvilken forandring Jesus taler om her. Fra å streve og ha tungt å bære, til – jeg vil gi dere hvile! Tenk – hvile. Den som hviler har ikke noe strev, ingen byrder. Det er å komme til et sted hvor vi kan la hendene synke, og så med undring se: Alt er ferdig for meg!

Vi får hvile slik Gud hvilte: Og Gud så alt det han hadde gjort, og se, det var overmåte godt (1Mos 1,31). Vår hvile er å få se inn i hva Jesus har gjort, se at det er overmåte godt. Her er nok for et liv i virkelig hvile.

Men blir ikke dette for fritt, for lett-vint? Er det ikke nødvendig for en kristen å streve og bære, kjempe og stride? Betyr ikke det at vi tar det alvorlig, og er det ikke nettopp det vi skal gjøre?

Nei! Jesus sier at han vil gi oss hvile!

Men Jesus taler jo om åk! Med åk tenker vi på byrde, noe strevsomt og tungt. Noe vi skal ta på oss og bære. I Mat 23:4 leser vi hva Jesus sier om de skriftlærde og fariseerne: De binder

sammen tunge byrder og lesser dem på menneskenes skuldrer. De mente det var slik Gud ville at det skulle være for gudfryktige mennesker. Himmelrikets åk, kalte de det.

Jesus sier: Kom til meg. Alt hviler på dette – kom til meg.

Komme for å være der, være hos ham. Være der fordi han er alt vi behøver. Han selv!

Være hos ham for å bli bevart, bli oppholdt, få mat og drikke for det åndelige liv, bli ledet, utrustet, sendt – hos ham.

Og i alt dette få hvile for det er han som er alt, alt er ferdig! Det vil si strevet er ferdig, byrdene er båret. Vi skal få hvile under alt i livet – et helt liv i hvile.

Hvordan? Kom til meg!

Så sier Jesus: Ta mitt åk på dere. Dette har vært fremstilt som et dobbelt åk hvor vi får gå i spann med Jesus. Det er livet som kristen det handler om. Så drar han litt og vi litt. Man sier at byrden ble større for den ene enn den andre. Så skulle Jesus dra mest og vi en liten del sammen med han. Men dette lar seg ikke bruke her.

Når Jesus taler om sitt åk, mener han noe annet. Vi må huske på at det Jesus forkynner her, er evangeliet for

de umyndige, de små, de hjelpeløse. Og da taler han ikke om dette for å vise likhet mellom sitt evangelium og vår tankegang, men for å vise forskjellen.

Jesu åk er noe helt annet enn det vi er vant med å tenke. Jesu åk er ikke noe vi skal bære som en byrde, men det er å bære noe som bærer oss. Jesus sier at hans åk er gagnlig. Det er et åk det er godt for oss å være under. Og hans byrde er lett. Det er det motsatte av tung.

Jesu åk er noe han har båret. Han bar det ydmykt og saktmodig av hjertet. Han bar for oss.

Flere steder står det om Jesus: Han bar! (Joh 1:29 og Mat 8:17).

Enda mer ser vi det i hans liv. Det er dette Jesus bar for oss vi skal få ta på oss og bære. Alt det han som stedfortreder har båret: Hans liv, hans lidelse, hans kors. Det skal vi få bære som vårt eget. Når vi kommer til Jesus, blir alt vårt hans og alt hans vårt. Da skal vi oppdage at dette ikke er en byrde, men en befrielse.

Dette bærer oss, inn til livet, til friheten, til det rike samfunnet med Jesus.

Det gir hvile å få se at alt mitt, mine byrder, mitt strev, er innesluttet i det Jesus bar. Derfor kan vi få legge det av. For alt hva vi trenger å oppnå, det gis oss i ham.

Da oppdager vi at det er han som bærer oss (Jes 46:4).

Å komme til ham, det er nok for oss. Derfor kan vi få hvile.

Abonnér på bladet!

Bladet du nå holder i hånden, kommer med 10 nummer i året og sendes gratis til alle som ønsker det. Hensikten med det er først og fremst oppbyggelig, det vil si at vi gjerne vil dele Guds ord med våre lesere. Det er så mange ord og mye informasjon i vår tid, men liten plass for og lite stillhet til det som betyr aller mest: Å høre og lese Guds ord til frelse!

Vi ser med stor sorg på den økende verdsliggjøring og ugudelighet i vårt kjære fedreland!

Dersom du vil ha bladet tilsendt, eller vet om andre som ønsker det, kan du fylle ut den lille slippen nedenfor og sende den til oss.

x Ja takk, jeg vil gjerne få Lov og Evangelium gratis tilsendt.

.....
Navn

.....
Sted/gate

.....
Postnr./Poststed

Sendes til: Lov og Evangelium
v/Magne Ekanger, Rolfsnes,
5420 Rubbestadneset

Du kan også sende sms
på mob. **412 45 598**

eller e-post til:

magne.ekanger@bluezone.no

Mens vi venter på Jesu gjenkomst (1)

Av Per Bergene Holm

1Tes 1-3

Det er på sin andre misjonsreise Paulus besøker Tessalonika. På reisen har han med seg Silas (Silvanus) og Timoteus.

I Troas får Paulus et syn om å komme over til Makedonia (Apg 16:9). Han reiser straks til Europa, og virker en tid i Filippi, men blir snart fengslet der (Apg 16:10-40). Etter at Paulus og Silas har sluppet ut av fengselet, drar de til Tessalonika. Majoriteten av befolkningen i byen var grekere, med et innslag av romere og orientalere. Det var en stor jødisk koloni i byen, og de hadde også en egen synagoge.

I Tessalonika oppsøker Paulus, som han pleide, straks jødernes synagoge, hvor han uforstyrret tre sabbatsdager på rad får samtale med dem ut fra Skriftene: «Han la ut for dem og viste at Messias måtte lide og oppstå fra de døde, og sa: Den Jesus som jeg forkynner for dere, han er Messias».

Noen av jødene lot seg overbevise, likeså en stor mengde av de grekere som dyrket Gud – det vil si proselytter

og tilhengere av jødernes tro – og ikke få av de fornemste kvinnene (Apg 17:1-5).

Motstand og prøvelser

Men så ser det ut til at det har oppstått strid blant jødene og at mange av dem har mislikt Paulus' virksomhet og hindret ham fra å fortsette i synagogen (1Tes 1:6; 2:2).

Etter hvert har motstanden blitt sterkere, og jødene har også satt opp hedninger mot de troende og kommet med politiske anklager overfor myndighetene (Apg 17:5-8; 1Tes 2:14-16). For ikke å gjøre situasjonen vanskeligere for verten deres, Jason, og de nye kristne, bryter Paulus og de andre opp og drar til Berøa (Apg 17:10).

I Berøa er jødene mer velvillige. De tar imot ordet med all godvilje når Paulus og Silas taler med dem i synagogen, og de gransker daglig i Skriftene om det var slik det ble sagt dem (Apg 17:10-11). Mange jøder og grekere kommer til tro (Apg 17:12). Men når jødene i Tessalonika får høre dette, reiser de til Berøa og oppegger folket også der.

Denne nidkjærheten sier oss litt om hvor vanskelig det må ha vært for de kristne i Tessalonika. Det er Paulus jødene er mest forarget på. Så Paulus reiser videre, mens Silas og Timoteus blir igjen i Berøa. Når Paulus kommer

Per Bergene Holm har skrevet en kommentar til første og andre Tessalonikerbrev som vil gå over noen nummer framover.

Red.

til Aten, sender han bud etter sine medarbeidere. Silas og Timoteus har trolig kommet til Aten og fortalt om situasjonen i menighetene i Makedonia. Paulus forsøker trolig å reise tilbake til Tessalonika, fordi han er urolig for de kristne der. Men han ble hindret av satan, skriver han. Om det er sykdom eller forfølgelse eller noe annet han har i tankene vet vi ikke (1Tes 2:17-19). Han sender derfor Timoteus i stedet (1Tes 3:1-3).

Paulus drar selv til Korint, hvor han tar inn hos Akvilas og Priskilla. Han virker i synagogen der når Silas og Timoteus kommer tilbake fra Makedonia (Apg 18:1-5). Paulus blir beroliget av det Timoteus kan fortelle (1Tes 3:6-7). Men det er også ting som ikke er av det gode og som menigheten trenger å veiledes og formanet i. Dette er foranledningen til at Paulus sammen med sine to medarbeidere nå skriver til menigheten i Tessalonika (1Tes 1:1). Vi regner med at første Tessalonikerbrev er det første brevet vi har av apostelen Paulus, skrevet i Korint omkring år 50 e.Kr.

Vi skal ikke stanse for alt i disse første kapitlene. En del av det apostelen skriver, har vi jo alt nevnt i innledningen her. Men vi skal ta for oss noen vers i de tre første kapitlene.

Vi vet jo at dere er utvalgt, brødre

1:1-4: Apostelen Paulus skriver at han vet at de kristne i Tessalonika er utvalgt. Hvordan kan han vite det? Har han sett inn i Guds evige råd og fått

vite navnene på de utvalgte? Nei. For utvelgelsen skjer ikke automatisk, men virkeliggjøres gjennom forkynnelsen av Guds ord. Og ut fra den inngangen evangeliet fikk i Tessalonika, vet apostelen at ordet ikke ble forkynt for dem, men at det har blitt dem til frelse. Ja, at de har blitt grunnfestet i nåden.

Apostelen nevner tre ting her i kapittel 1: Troen, kjærligheten og håpet.

Deres virksomhet i troen

Den sanne tro på Jesus er en virkning av evangeliet, en Åndens overbevisning i hjertet, og som Luther skriver i sin fortale til Romerbrevet: Troen «forandrer oss og føder oss på ny av Gud, dreper den gamle Adam, gjør oss til helt nye mennesker i hjerte, mot, sinn og alle krefter, og bringer med seg Den Hellige Ånd. Å, troen er en levende, travel, virksom og mektig ting. Derfor er det umulig at den ikke uoppørlig skulle virke noe godt. Troen spør heller ikke om man skal gjøre gode gjerninger, men før det spørres har den gjort dem, og den er alltid i virksomhet».

Apostelen Paulus skriver at når evangeliet kom til tessalonikerne, kom det ikke til dem bare i ord, det vil si bare som en ny kunnskap og en lære i deres hoder, men det kom også til dem «i kraft og i Den Hellige Ånd og med full overbevisning». Evangeliet om Jesus som bar deres synd og dom, som ble deres stedfortreder, det inntok deres hjerter. De ble overbevist ved Den Hellige Ånd slik at deres hjerte og sinn

ble gjenstand for evangeliets frelsende makt. Det var ekte hjerteglede over å være frelst, over å eie syndenes forlattelse i Jesus – en glede over Ordet.

Deres arbeid i kjærligheten

Uten noe ytre påbud og krav begynte de troende å fortelle om Jesus til sine omgivelser, på tross av motstand og forfølgelse. Misjon og evangelisering er ikke en sak, en utfordring, eller hva det kalles i dag. Der hvor troen er sann, der følger den av kjærlighet til Gud og alle mennesker. En lukkes inn i Jesu egen nød og kjærlighet til de uomvendte, og det blir maktpåliggende å lede mennesker til Jesus. Selv sa apostelen Paulus at Kristi kjærlighet tvang ham, ikke motvillig, men gjennom en indre drivkraft. Kristi kjærlighet hadde fått rom i hans eget hjerte og var blitt en drivkraft i hans liv. Slik var det også blitt med de troende i Tessalonika.

Ut av gleden og overbevisningen over frelsen i Jesus, sprang deres nye liv fram i tjenende kjærlighet overfor alle mennesker, slik at de fulgte i samme spor som Paulus, Silas og Timoteus, som sanne etterfølgere av Jesus.

Den frimodige bekjennelsen av troen på Jesus ble et mektig vitnesbyrd både for de troende og de uomvendte, og et forbilde for de kristne, både i Makedonia og Akaia (området omkring Korint).

Det var ikke bare deres frimodige bekjennelse av troen på Jesus med munnen, som ble et mektig vitnesbyrd

om evangeliets kraft. Det var også den virkning evangeliet hadde i deres liv. Livet ble omsnudd, i det de omvendte seg til Gud fra avgudene for å tjene den levende og sanne Gud. Så total var forvandlingen at ingen kunne la være å legge merke til det. Hvordan er det med oss, kan det merkes at vi hører Gud til og lever i troen på ham og i kjærlighet til våre medmennesker?

Deres utholdenhet i håpet til vår Herre Jesus Kristus

De nyomvendte i Tessalonika fikk ingen enkel start. Fra første stund møtte de stor motstand, forfølgelse og trengsel. Og likevel kunne ikke det ta fra dem gleden over frelsen eller hindre deres arbeid for andre menneskers frelse, men frimodig bar de vitnesbyrdet fram. Trengslene virket ikke motløshet, men tvert imot vendte de deres hjerte og sinn mot Jesus og hans gjenkomst fra himmelen. Den trengsel de nå møtte var for intet å regne mot den kommende vrede de var frelst fra.

Når motstand og trengsel møter en kristen, kan han fristes til å gå på akkord, enten i liv eller lære. En kan fristes til å velge minste motstands vei, og kanskje også tenke at Guds rikes sak vil ha større framgang om en søker å tilpasse seg verden litt og gjøre evangeliet og kristendommen mer spiselig, komme med lokkemat. Vi tenker lett at det vil gi evangeliet bedre inngang og være mer virkningsfullt.

Det ser ut til at apostelen Paulus frykter at de troende i Tessalonika skal komme på lignende tanker. Derfor

minner han dem i det andre kapittelet om at de da ikke lenger ville etterfølge hans eksempel (les 2:1-4). Som forkynnere skal vi ikke søke å behage mennesker, ikke tenke på hva mennesker tenker og mener om det vi sier, men vi står for Gud og skal forkynne det som behager ham, hans ord, slik det er gitt oss. Evangeliet mister ikke sin kraft gjennom det, men kraften i evangeliet ligger nettopp i det som det naturlige menneske støter an mot. Tar vi bort det, kan vi nok behage mennesker, men evangeliet mister da også sin kraft. Slik er det også med en kristens liv. Det er nettopp den kristnes annerledeshet som er saltet og kraften i livet (les 2:5-12).

Apostelen sier ikke dette fordi de troende i Tessalonika har sviktet, for så langt har de nettopp etterfulgt apostelen og de sanne troende. De har også til fulle fått dele trengslene og forfølgelsene. De troende skal ikke miste motet fordi de opplever dette. Tvert imot skal de vite at slik etterfølger de Guds sanne menigheter, både de i Judea, Jesus selv og profetene i den gamle pakt (les 2:13-16).

Dere er jo vår ære og vår glede

Vi skal stanse for noe apostelen Paulus ofte nevner i sine brev. De troende som er vunnet ved hans tjeneste, er hans ære og glede. Ikke minst gjelder dette med tanke på Jesu gjenkomst og dommens dag. «For hvem er vel vårt håp, vår glede, vår hederskrans – om ikke nettopp dere, når vi står for vår Herre Jesus i hans komme!»

Apostelen Paulus opplevde ofte å bli møtt med anklager, at han ikke var noen sann apostel, at hans virksomhet ikke var av Gud, og at hans lære og forkynnelse ikke var rett. I møte med dette forsvarer ikke Paulus seg med å vise til sine store gaver, sin veldige virksomhet eller høye åpenbaringer.

Men han viser til dem som er kommet til tro gjennom hans virksomhet. Sannheten og kraften i hans forkynnelse og lære kan prøves på de troende som er vunnet, ikke først og fremst antallet, men på det liv og den ferd hans åndelige barn har.

Og likevel, det er ikke for sin egen del apostelen gleder seg i første rekke. Paulus er uendelig sterkt knyttet til sine åndelige barn, sterkere enn noen kjædelig far til sine. Han lever med dem i bønn og omtanke. Så knyttet er han til dem, at hans egen glede og håp, står og faller med hvordan det står til med dem. «For nå lever vi, om dere bare står fast i Herren!», sier han. Apostelen lever for det ene, å føre sine åndelige barn frelst og berget fram for Herren en dag. Men også dette at de må vise seg som sanne Guds barn her i verden, til et vitnesbyrd for verden og et bevis på evangeliets sannhet og kraft: «Må Herren gi dere rikdom og overflod av kjærlighet både til hverandre og til alle, likesom vi har til dere, slik at han kan styrke deres hjerter til å være ulastelige i hellighet for vår Guds og Fars ansikt når vår Herre Jesus kommer med alle sine hellige».

Forts. i neste nummer

Å komme til Jesus

Av Carl Fr. Wisløff

To ting lover Jesus dem som kommer til ham.

Det første er at de skal få være trygge: Jeg skal ikke miste noe av det min Far i himmelen har gitt meg, sier Jesus (Joh 6:37-39). Jeg skal ikke vise dem bort. De skal få være trygge hos meg.

De gamle lærere i vår kirke skjelnet mellom «sikkerhet» og «trosvisshet». Det finnes en sikkerhet det må advares mot.

For det er vel ikke fritt for at her finnes en falsk trøst av evangeliet – en sikkerhet og visshet om å være frelst – men på falskt grunnlag. En trøster seg med evangeliets løfter, og gleder seg over at en blir frelst av tro, uten gjerninger. Men de vil ikke omvende seg. De vil ikke ta opp kampen mot synden og kjødet, i Åndens kraft.

Grufulle ting blir i dag sagt i den retning. Vi er syndere alle sammen, heter det, vi har ikke noe annet å trøste oss til enn Guds nåde og barmhjertighet. Det er jo så sant som det er sagt. Men så trekker de den slutningen at «den ene synd er ikke verre enn den andre, og det er bare hykleri å sette for eksempel seksuelle forhold i en særstilling» – og så lever mennesker som bekjenner kristendommen i åpen tross og ulydighet mot Guds bud!

Det er som om Guds hellige vilje ikke skulle bety noe lenger, at hans hellige bud skulle være avskaffet.

Dette har med rette vært kalt «å synde på nåden». Det vil si at en trøster seg med nåden – og fortsetter å leve i synden.

En slik holdning er en falsk sikkerhet. Her er det bare én ting å si: «Far ikke vill! Gud lar seg ikke spotte! For det et menneske sår, det skal han høste. Den som sår i sitt kjød, skal høste fordervelse av kjødet – men den som sår i Ånden, skal høste evig liv i Ånden» (Gal 6:7f).

Men det finnes en sann trygghet, det finnes en bibelsk frelsesvisshet. Den får vi eie i troen på Jesus. Og den går ut på at den som kommer til Jesus – med sine synder, med sine nederlag, han gråter over og ber om kraft til å overvinne – den som tror på Jesus og kommer til ham, han skal Jesus ikke miste. Han holder ham fast.

Og det andre Jesus lover er dette: «...jeg skal reise dem opp på den ytterste dag» (Joh 6:40).

Oppstandelsens morgen – det er målet.

Ja, det er målet vi ser fram imot. Oppstandelsen og det evige liv hjemme hos Gud, dette skal vi alltid ha for øye. Og en dag skal den som tror på Jesus få se dette gå i oppfyllelse.

*Fra boken «Vitnesbyrd av Jesus»,
Lunde forlag, 1979*

Moldova i sakte endring

Av Ingar Gangås (tekst og foto)

– Fattigdommen var mer fram-tredende første gangen jeg var her. Bygningene var i dårligere forfatning da. Det er en annen klesstil nå. Den er blitt mer vestlig. Spesielt er dette godt synlig blant de unge.

Det er Karl Bø som svarer slik på spørsmål om det har skjedd noen endringer siden første gang han var i Moldova.

– Men det er ikke likt over alt. Kommer du litt ut på landsbygda, kan det se ut som situasjonen er forverret. Er de fattigere blitt fattigere og de rike mer rike? Det virker som gapet er blitt større.

Han forteller videre at pris-stigningen har vært stor:

– Da jeg var her første gangen kan jeg huske at et brød kostet fra en til en og en halv rubel. Nå koster det fem rubler (i underkant av fire kroner).

– Er det andre ting du spesielt legger merke til?

– Det er stor forandring når det gjelder forretninger. Mange av de små sjappene på hjørnene er blitt erstattet av store supermarkeder. Jeg husker fra første gangen jeg var her at det knapt var gatelys. Bare noen få lykter var tent hist og her. Da var det heller ikke varmt vann i kranene. Nå er det både lys og vann.

Sammen med Natalia og Vladimir Moser er vi på vei til landsbyen Karmanova. Kjøreturen nordøstover

*Boken
«Min første
reise
gjennom
Bibelen»,
nå på
russisk*

*Katekisme-
under-
visning i
Karmanova*

fra Tiraspol og Luthersenteret tar nesten to timer.

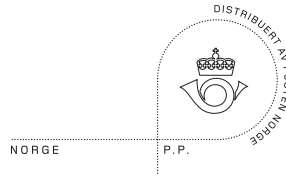
Mye av den dyrkbare jorda ligger brakk. Det er ikke økonomi til å holde maskiner og utstyr i orden. Fraflyttingen fra landsbygda forsterker problemet. På veien møter vi både nyere personbiler og gamle utrangerte lastebiler. Etter hvert som vi kjører innover denne dalen tar asfalten slutt. Det blir flere og flere hestekjerrer å se, noen kommer på sykkel, og rundt en sving møter vi en gammel tysk motor sykkel med sidevogn.

– Det er tydelig at bilparken er blitt annerledes, sier Karl. I byene er det flere og nyere biler enn før. Men på landsbygda er det ingen bedring. Tenk om de kunne skifte ut de gamle traktorene, hvilken betydning ville det ikke få for jordbruket?

– I denne blokka skal vi ha møte, sier Natalia. Sist vi var her møtte det flere barn og noen mødre.

I en av leilighetene, på et lite rom, sitter det noen barn og venter. Flere kommer etter hvert. Til slutt må noen av guttene sitte på sofaryggen. Da er vi 10 voksne og nesten 20 barn samlet. Vladimir har katekismeundervisning, Natalia viser flanellograf om Jesus og disiplene i storm på Genesaretsjøen, og de to besøkende fra Norge må ha hver sin hilsen. Deretter deler Vladimir ut bøker og hefter som er blitt oversatt til russisk gjennom Luthersk Litteratur-Mission i Sverige.

– Jeg har tro på dette, sier Vladimir. Vi må starte med barna fra de er små. Så får vi håpe at de voksne kommer etter hvert. Ordet er levende. Vi får tro at det skal bære frukt i sin tid. →

Returadresse:
Lov og Evangelium
Rolfsmes,
5420 Rubbestadneset

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

*Oppmerk-
somme til-
hørere på sofa-
ryggen under
møte i Moldova*

*Litteratur fra
Luthersk
Litteratur-
Mission som
Vladimir deler
ut*

